

Amerika komt in de oorlog

De formidabele en verrassende Japanse aanval op de Amerikaanse *Pacific*-vloot in haar basis Pearl Harbor maakte op zondag 7 december '41 in de Verenigde Staten een einde aan een periode van onzekerheid, zij het dat het een periode geweest was waarin president Franklin D. Roosevelt wel al enkele jaren duidelijk gemaakt had dat hij zich tegen de machtspretenties zowel van Japan als van Duitsland en Italië wenste te verzetten. Dat verzet was aanvankelijk louter een verzet met woorden geweest. De van interventie afkerige gezindheid van het grootste deel van de Amerikaanse publieke opinie vormde een factor waarmee Roosevelt op het terrein van de buitenlandse politiek bij elke beslissing en bij elke uitspraak rekening moest houden. Hij kon zich eerst iets verder voorwaarts wagen toen die publieke opinie, wel nog steeds gekant tegen directe deelneming aan de oorlog, in de herfst van '40 van een duidelijke sympathie voor Engeland ging getuigen. In ons vorige deel memoreerden wij al dat, eigenlijk in aansluiting op contacten die in '38 gelegd waren, van eind januari tot eind maart '41 het gehele oorlogsperspectief in diep geheim door Amerikaanse en Engelse militaire delegaties in Washington doorgesproken werd. Daarbij werd men het, schreven wij, op één punt niet eens: de Engelsen wensten dat de Amerikanen de verdediging van de grote Britse basis Singapore als een aangelegenheid van primair belang zouden beschouwen, maar hier werd door president Roosevelt en zijn militaire raadgevers niet voor gevoeld: belangrijke Amerikaanse steun aan de defensie van een zo verre basis zou, zo meenden zij, tot versnippering van krachten leiden. Overigens bereikten Amerikanen en Engelsen op alle hoofdpunten overeenstemming: zouden de Verenigde Staten rechtstreeks in de oorlog betrokken worden, dan zou men eerst Italië en Duitsland trachten te verslaan; uiteindelijk zou men in Europa een groot offensief tegen Duitsland inzetten, en daartoe moesten in of bij Europa (in Frans Noordwest-Afrika bijvoorbeeld) posities veroverd worden van waaruit men dat offensief zou kunnen lanceren – een offensief van welks noodzaak overigens de Engelsen niet overtuigd waren.

Deze afspraken werden in de lente van '41 door Churchills *War Cabinet* goedgekeurd. In Washington werden zij eind mei officieel goedgekeurd door de Amerikaanse minister van marine, Frank Knox, en begin juni door de